

Wiek Tysiąclecia

Trzecia Dyspensacja

Przyjdź Królestwo twoje, bądź wola twoja, jak w niebie, tak i na ziemi – Mat. 6:10.

Świat, który będzie. Jak szczególnie zwrot ten zapada w pamięć większości słuchaczy. Oczywiście, chodzi o mającą nadejść trzecią dyspensację. Nie możemy zrobić nic, żeby przyspieszyć jej przyjście, ponieważ jak wytłumaczył nam nasz Pan, czasy i chwile są w mocy Ojca (Dz. Ap. 1:7). Niemniej jednak, w Piśmie Świętym odnajdujemy pewne przesłanki dotyczące tych przyszłych wydarzeń: „I objawi się chwała Pańska, i ujrzy to wszelkie ciało pospołu, gdyż usta Pana to powiedziały” (Izaj. 40:5).

Pierwotny Kościół wierzył w nadchodzące Królestwo; pokładał w nim nadzieję i modlił się o nie. We współczesnym kościele Chrześcijańskim, doktryna o Tysiącleciu jest powszechnie tematem tabu, często postrzeganym jako przebrzmiały problem.

Większość spośród wierzących w przyszłe Królestwo Mesjasza zgadza się z myślą, że nie doprowadzi do niego powszechne nawrócenie świata na Chrześcijaństwo. Dwa tysiące lat głoszenia Ewangelii światu, który nadal w większości pozostaje zupełnie obojętnym na jej posłannictwo, zdaje się potwierdzać ten wniosek.

Badacze Pisma Świętego wiedzą, że Stary Testament pełen jest obietnic Bożych skierowanych zarówno do Izraela, jak i pozostałych ludzi, którzy chcą słuchać jego słów. Obietnice te zapewniają o przyszłym panowaniu Mesjasza i powodzeniu Jego Królestwa oraz o tym, że „wtedy otworzą się oczy ślepych, otworzą się też uszy głuchych” (Izaj. 35:5). Prawdą jest, że Nowy Testament także obfituje w wzmianki o Królestwie. Prawie wszystkie z przypowieści przekazanych przez naszego Pana odnoszą się do Królestwa. Wielki Nauczyciel ogłosił nastanie Królestwa i nauczył modlić się o nie: „Przyjdź Królestwo twoje, bądź wola twoja, jak w niebie, tak i na ziemi” (Mat. 6:10).

Apostołowie odwoływali się do Królestwa i wskazywali Kościołowi, że jego ustanowienie będzie urzeczywistnieniem wszelkich nadziei. Postrzegali je jako czas, kiedy Zakon wyjdzie z Syjonu (ilustrującego królestwo niebieskie), a słowo Pana z Jeruzalem (królestwa ziemskiego) (Izaj. 2:3).

O czasach, kiedy Królestwo zostanie ustanowione, Pismo Święte mówi: „Pragnienie wszystkich narodów spełni się” (Agg. 2:7, tłum. przekładu angielskiego, przyp. tłum.). Pragnienie wszystkich narodów się

jeszcze nie spełniło. Najpierw ludzie muszą ponieść klęskę usiłując samodzielnie rozwiązać swoje problemy. Patrząc na fakty w rzeczywistości wokół nas można dojść do wniosku, że same dobre intencje nie zastąpią dobrej polityki. Wszystkie starania o to, żeby zmniejszyć kłopoty na świecie, wydają się jedynie powodować nowe trudności.

Pismo Święte mówi, że czas kumulacji tych problemów jest dowodem na przejmowanie przez Mesjasza władzy i początek Jego panowania (Dan. 12:1; Obj. 11:17). Ostatecznie, trudności te będą miały swoją kulminację podczas Armageddonu (Obj. 16:16), gdzie ludzkość otrzyma lekcję której nigdy nie zapomni, że Boże Prawo musi być przestrzegane.

Biblia wspomina o wspaniałych warunkach, które zaistnieją podczas Wiek Mesjasza, czy też Tysiąclecia, w wyniku działania ukochanego Syna Bożego we współpracy z Kościołem wybranym podczas Wiek Ewangelii, Oblubienicą. Ich panowanie przyniesie błogosławieństwa dla wszystkich rodzajów ziemi.

Obietnica dana Abrahamowi

W kolejnym wieku, wypełnią się wszystkie obietnice błogosławieństwa dane Abrahamowi: „(...) i będą błogosławione w tobie i w potomstwie twoim wszystkie plemiona ziemi” (1 Moj. 28:14). Jakich błogosławieństw potrzebuje ludzkość? Wykształcenia, oświecenia, dobrych rządów, pokoju; potrzeba wiele, czego nie da się obecnie osiągnąć ze względu na panujące złe warunki. W Królestwie wypełnią się również słowa Izajasza: „I wrócą odkupieni przez Pana, a pójdą na Syjon z radosnym śpiewem. Wieczna radość owionie ich głowę, dostąpią wesela i radości, a troska i wzdychanie znikną” (Izaj. 35:10). Jakaż wspaniała obietnica! Będzie to ów Złoty Wiek, do którego od dawna tęsknią poeci, filozofowie i zwykli ludzie. Należy zwrócić uwagę, że obietnica dana Abrahamowi nie dotyczyła jedynie nielicznych, ale wszystkich. W jaki sposób błogosławieństwa te znajdą swoje wypełnienie? „Przeto upamiętajcie i nawróćcie się, aby były zgładzone grzechy wasze, aby nadeszły od Pana czasy ochłody i aby posłał przeznaczonego dla was Chrystusa Jezusa, którego musi przyjąć niebo aż do czasu odnowienia wszechrzeczy, o czym od wieków mówił Bóg przez usta świętych proroków swoich” (Dz. Ap. 3:19-21). Mimo że jest wiele pięknych miejsc na ziemi, to jednak pozostaje ona przeklęta. Ludzkość upadła i potrzebuje odnowy. Gdyby ludzkość była prawa i dobra, mielibyśmy wspaniały świat. Gdyby serca ludzi były sprawiedliwe wobec Boga a ziemię zasiedlali doskonali ludzie, wówczas nie

byłyby potrzebne czasy restytucji.

Nie taka jest jednak dzisiejsza rzeczywistość: „przez jednego człowieka grzech wszedł na świat, a przez grzech śmierć (...)” (Rzym. 5:12). Ludzkość musi powrócić do doskonałości z czasów Edenu. Pan sprawi, że pod Jego przywództwem: „Nie będą krzywdzić ani szkodzić na całej mojej świętej górze (...)” (Izaj. 11:9). Objęcie panowania Chrystusa nad narodami wiązać się będzie z ujarzmieniem ludzkości, pokonaniem Szatana i objęciem kontroli nad wszystkimi elementami natury. W tych dniach nie będzie niszczących burz i sztormów, ani innych gwałtownych kataklizmów powodowanych warunkami klimatycznymi. Ten, który uciszył burzę na Morzu Galilejskim, ma władzę nad siłami natury; wszystko musi zostać uporządkowane zanim nastaną czasy, kiedy nie będzie zniszczeń w Świętym Królestwie Bożym.

W rozdziale 35 prorocstwa Izajasza zostało napisane, że wówczas otworzą się oczy ślepych (werset 5), zaś „chromy będzie skakał jak jeleń i radośnie odezwie się język niemych, gdyż wody wytrysną na pustyni i potoki na stepie, rozpalona ziemia piaszczysta zmieni się w staw, a teren bezwodny w ruczaje” (wersety 6-7). Innymi słowy, Bóg zdejmie klątwę z ziemi. W wersecie 6 nie chodzi tylko o fizyczne ułomności, ale o wszelki rodzaj słabości (fizycznej, psychicznej, czy moralnej). Właśnie w tym kontekście apostoł napisał: „I prostujcie ścieżki dla nóg swoich, aby to, co chrome, nie zboczyło, ale raczej uzdrowione zostało” (Hebr. 12:13).

W tym dniu, wszystkie słabości spowodowane grzechem zostaną pokonane. Wszyscy święci prorocy mówili o tych czasach restytucji. Stosowne przygotowania trwają poprzez wszystkie wieki – Patriarchów, Żydowski i Ewangelii. W owym kolejnym wieku nasienie Abrahama urzeczywistni wszystkie te nadzieje. Dzieło błogosławienia w Wieku Mesjanistycznym wymagać będzie współpracy tych, którzy mają otrzymać błogosławieństwa. Istnieją pewne warunki.

Doskonałość będzie mogła zostać odzyskana wyłącznie poprzez podporządkowanie się Nowemu Przymierz: „Kto wierzy w Syna, ma żywot wieczny, kto zaś nie słucha Syna, nie ujrzy żywota, lecz gniew Boży ciąży na nim” (Jan. 3:36). Adam był nieposłuszny, a konsekwencją grzechu była śmierć. Gdyby nie było śmierci, nie byłoby chorób, bólu i utrapienia.

Ból jest dowodem na istnienie śmierci: „Ale z drzewa poznania dobra i zła nie wolno ci jeść, bo gdy tylko zjesz z niego, na pewno umrzesz” (1 Moj. 2:17). „(...) Tak na wszystkich ludzi śmierć przyszła (...)” (Rzym. 5:12). Miliardy ludzi żyło na ziemi, ale krótko i w niedoli (Job. 5:7). Większość z tych ludzi nie słyszała o Jezusie Chrystusie, jak więc może uwierzyć w Syna Człowieczego (Jan. 9:35) i uzyskać życie wieczne? Poprzez

zmartwychwstanie!

Zmartwychwstanie

Kiedy św. Paweł opowiedział Ateńczykom o zmartwychwstaniu, niektórzy go wykopali, a inni powiedzieli: „(...) O tym będziemy cię słuchali innym razem” (Dz. Ap. 17:32). Zmartwychwstanie wydało się dla większości z nich ideą niedorzeczną, podobnie jak wielu ludziom współcześnie żyjącym. Jednak zmartwychwstanie będzie miało miejsce: „(...) nadchodzi godzina, kiedy wszyscy w grobach usłyszają głos jego; i wyjdą (...)” (Jan. 5:28,29). Obrazem przyszłego zmartwychwstania było wzbudzenie z martwych Łazarza przez Jezusa. To, co uczynił Bóg w tamtym dniu dla Łazarza, w przyszłości uczyni również dla wszystkich.

Pewnego razu Jezus przebywał w synagodze. Wręczono Mu Księgę Izajasza, z której przeczytał: „Duch Wszechmocnego, Pana nade mną, gdyż Pan namaścił mnie, abym zwiastował ubogim dobrą nowinę; posłał mnie, abym opatrzył tych, których serca są skruszone, abym ogłosił jeńcom wyzwolenie, a ślepych przejrzanie” (Izaj. 61:1; Łuk. 4:18). Fragment ten wspomina o tym, że opatrzy On wszystkie skruszone serca. Nie ma lekarstwa dla serca, które nie jest skruszone. Śmierć więzi wszystkich. Pozostający w tym więzieniu mają nadzieję, ponieważ wierzą, że Chrystus za nich umarł: „Bo stworzenie z tęsknotą oczekuje objawienia synów Bożych, gdyż stworzenie zostało poddane znikomości, nie z własnej woli, lecz z woli tego, który je poddał, w nadziei, że i samo stworzenie będzie wyzwolone z niewoli skażenia ku chwalebnej wolności dzieci Bożych” (Rzym. 8:19-21). Wszyscy ci więźniowie, pełni nadziei, wyjdą ku przywilejom i możliwościom kolejnego wieku, aby podążać Drogą Świętą (Izaj. 35:8) i zyskać życie wieczne pod panowaniem Chrystusa. „Ale dla was, którzy boicie się mojego imienia, wszędzie słońce sprawiedliwości z uzdrowieniem na swoich skrzydłach. (Mal. 3:20). Słowo „uzdrowienie” wskazuje na odnowienie. Jedynie nieliczni doceniają fakt, że łaska Boża trwa na wieki, że On jest mocen zbawić wszystkich, którzy przyjdą do niego jedyną wyznaczoną drogą, a to poprzez Chrystusa.

Krótki czas

W Piśmie Świętym nie ma fragmentu, który w bezpośredni sposób wspominałby o tym, że Wiek Mesjanistyczny zakończy się żniwem. Istnieje jednak mowa o okresie próby, w toku której stanie się oczywiste, kto ma Prawo Boże zapisane w swoim sercu, a kto nie. O przeciwniku Bożym, diable, napisane jest, iż zostanie zamknięty, „(...) aby już nie zwodził narodów, aż się dopełni owych tysiąc lat. Potem musi być wypuszczony na krótki czas. A gdy się dopełni tysiąc lat, wypuszczony zostanie szatan z więzienia swego i wyjdzie, by zwieść narody, które są na czterech krańcach ziemi, (...) i ruszyli na ziemię jak długa i szeroka, i otoczyli

obóz świętych i miasto umiłowane. I spadł z nieba ogień, i pochłoniął ich” (Obj. 20:3, 7-9).

Ten okres próby kończący się zniszczeniem Szatana i jego sprzymierzeńców został oznaczony na schemacie jako druga śmierć (Obj. 2:11; 20:6,14; 21:8), poniżej pionowej linii kończącej Wiek Mesjanistyczny. Dla tych, którzy umrą tą śmiercią, nie będzie już ponownego zmartwychwstania.

Sen Nebukadnesara

W drugim rozdziale Księgi Daniela opisany został sen króla Babilonu, Nebukadnesara, którego nikt z mędrców nie potrafił przypomnieć, ani wytłumaczyć. W owym śnie król zobaczył wielki posąg zbudowany z różnych materiałów. W ten sposób pokazane zostało, jak wielkie ziemskie imperia wyglądają z punktu widzenia człowieka (natomiast w siódmym rozdziale tegoż proroctwa pojawiają się one jako obrzydliwe bestie, co wskazuje na ich wygląd z Bożego punktu widzenia). Prorok Daniel wytłumaczył królowi, że głowa wykonana ze złota przedstawia jego samego. Posąg ten nie stał jednak wiecznie. Daniel powiedział królowi: „Patrzyłeś, a wtem bez udziału rąk oderwał się od góry kamień, uderzył ten posąg w nogi z żelaza i gliny, i skruszył je. Wtedy rozsypało się w kawałki żelazo, glina, miedź, srebro

i złoto, i było to wszystko jak plewa na klepisku w lecie; i rozniósł to wiatr, tak że nie było po nich śladu. Kamień zaś, który uderzył w posąg, stał się wielką górą i wypełnił całą ziemię” (Dan. 2:34,35).

W śnie tym, przekazanym królowi przez Boga, Królestwo przedstawione jest jako kamień, który oderwał się ze skały bez udziału rąk i powalił posąg, a następnie rozrósł się i wypełnił całą ziemię.

Mimo że duchowa faza Królestwa będzie niewidoczna dla człowieka, będzie ona nadrzędną siłą, która wpłynie na sprawy całej ludzkości. Nie tylko urośnie ona, aby wypełnić ziemię, ale będzie trwać na wieki: „Albowiem dziecię narodziło się nam, syn jest nam dany i spocznie władza na jego ramieniu, i nazwą go: Cudowny Doradca, Bóg Mocny, Ojciec Odwieczny, Książę Pokoju. Potężna będzie władza i pokój bez końca na tronie Dawida i w jego królestwie, gdyż utrwali ją i oprze na prawie i sprawiedliwości, odtąd aż na wieki. Dokona tego żarliwość Pana Zastępów” (Izaj. 9:6,7).

Módlmy się o tą wspaniałą epokę: „Przyjdź Królestwo twoje, bądź wola twoja, jak w niebie, tak i na ziemi” (Mat. 6:10).

Austin Williams